

" মৰমৰ সন্তানসকল - তোমালোকৰ অন্তৰত আনন্দ ৰ নাগাৰা বাজিব লাগে কিয়নো বেহদৰ পিতাই তোমা লোক ক বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ আহিছে "

প্ৰশ্ন: মায়াই মনুষ্যক কি ব্ৰাহ্ম ধাৰণাৰে বিভ্ৰান্ত কৰি দিলে যাৰ বাবে তেওঁলোকে স্বৰ্গলৈ যোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব নোৱাৰে?

উত্তৰ: * উত্তৰ :- এই অন্তিম সময়ত মায়াৰ যি জাক-জমক, 100 বছৰৰ ভিতৰতে এৰ'প্লেণ, বিজুলী আদি কি কি আৱিষ্কাৰ হৈ গ'ল..... এই জাক-জমক দেখি মনুষ্যই ভাবে স্বৰ্গতো ইয়াতেই আছে। ধন আছে, অট্টালিকা আছে, গাড়ী আছে..... গতিকে আমাৰ বাবে স্বৰ্গ ইয়াতেই। এয়া মায়াৰ সুখ যিয়ে বিভ্ৰান্ত কৰি দিয়ে। ইয়াৰ কাৰণেই তেওঁলোকে স্বৰ্গলৈ যোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব নোৱাৰে।

গীত: * গীত :- মাতা অ ' মাতা .....

ওঁ ম্ শান্তি। এতিয়া এয়াতো সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে যে যি সকল আছিল গুছি গ'ল তেওঁলোকৰ মহিমা গোৱা হয়। ভাৰতবাসীয়েতো নাজানে। বিদ্বান পণ্ডিতসকলেও নাজানে। জগত অশ্বা অৰ্থাৎ জগতৰ মনুষ্যক ৰচনা কৰোঁতা। তোমালোকে জানা যাক জগত অশ্বা বুলি কোৱা হয় তেওঁ এতিয়া সন্তানসকলৰ সন্মুখত বহি আছে। ভক্তি মার্গত এনেয়ে অৰ্থ নুবুজাকৈয়ে গায়ন কৰি আহিছে। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া জ্ঞান লাভ কৰিছা অৰ্থাৎ জগত অশ্বাৰ পৰিচয় লাভ কৰিছা। জগত অশ্বাৰ নামতো অনেক ভিন্ন ভিন্ন চিত্ৰ তৈয়াৰ কৰা হৈছে। বাস্তৱত এগৰাকীয়েই জগত অশ্বা, তেওঁৰেই কালী, সৰস্বতী, দুৰ্গা আদি অনেক নাম ৰখাৰ বাবে মনুষ্য মূৰ্ছিত হৈ গৈছে। কলিকতাবাসীয়েও কালী বুলি কয়। কিন্তু তেনেকুৱা চিত্ৰতো নাথাকে। পিতাই কয় - এয়া সকলো ভক্তিমাৰ্গৰ সামগ্ৰী। যেতিয়াৰপৰা ভক্তি মাৰ্গ আৰম্ভ হয় তেতিয়াৰ পৰা ৰাৱণ ৰাজ্যও আৰম্ভ হয়। মনুষ্যই নাজানে যে ৰাৱণ কি হয়, ৰাম কি হয়, এয়া বেহদৰ কাহিনী হয়। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া জানা যে ৰাৱণ ৰাজ্য শেষ হ'লে ৰামৰাজ্য আৰম্ভ হয়। ৰাম নিশ্চয় সুখ দিওঁতা হ'ব আৰু ৰাৱণ নিশ্চয় দুখ দিওঁতা হ'ব। ভাৰতত ৰাৱণ ৰাজ্য আছে বাবে ইয়াক শোকবাটিকা (দুখৰ কুটিৰ) বুলি কোৱা হয়। পিতাই বুজাইছে - তোমালোক সকলো এতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্যত আছা। মুখ্যত ভাৰতৰে কথা। ৰাৱণ ৰাজ্যত তোমালোক ব্ৰষ্টাচাৰী হৈ গৈছা। ৰাম অৰ্থাৎ বেহদৰ পিতা হৈছে সুখ দিওঁতা। এই সময়ত সকলো মনুষ্য আসুৰী মতত আছে। বাকী ৰাৱণ কোনো 10 শিৰধাৰী নহয়। এয়া হৈছে 5 বিকাৰৰ মত, যাক ৰাৱণৰ মত বুলি কোৱা হয়। শিৱবাবাৰ মত হৈছে শ্ৰীমত। এতিয়া আসুৰী সম্প্ৰদায় নহয় জানো। এয়া হৈছে বেহদৰ কথা। শ্ৰীমতৰ দ্বাৰা 21 জন্মৰ সুখ পোৱা। আসুৰী মতৰ দ্বাৰা তোমালোকে 63 জন্ম দুখ পাইছা।

তোমালোকে জানা এই ৰাৱণ হৈছে দোৰ্ঘোৰ শত্ৰু, যাক জ্বলাই থাকে। বুজি নাপায় যে কেতিয়ালৈকেনো ৰাৱণক জ্বলাবলৈ এৰিম? তেওঁলোকে কয় - এই ৰাৱণক জ্বলোৱাটো পৰম্পৰাৰে পৰা চলি আহিছে। প্ৰতিকৃতি সাজি জ্বলাই থাকে। নিশ্চয় এই ৰাৱণে সকলোকে দুখ দিছে, বিশেষকৈ ভাৰতক। গতিকে ৰাৱণ দোৰ্ঘোৰ শত্ৰু নহ'ল জানো। কিন্তু এই বেহদৰ শত্ৰুৰ বিষয়ে কোনেও নাজানে। বেহদৰ পিতা আহি বেহদৰ সুখ দিয়ে। এনেকুৱা সহজ কথাও কোনো বিদ্বান-পণ্ডিত আদিয়েও নাজানে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা - আমি বেহদৰ পিতাৰ পৰা সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে। কিন্তু পুনৰ ক্ষণে ক্ষণে তোমালোকে পিতাক পাহৰি যোৱা। ভক্তি মার্গত তোমালোকে মিনতি কৰি আহিছা - হে বাবা, দয়া কৰা, মাচী অন্ মি (মোক কৃপা কৰক)। কৃপাতো কৰিয়ে থাকো। যি যি ভাৱনাৰে দেৱতাৰ পূজা কৰা তাৰ অল্পকালৰ সুখ নিশ্চয় প্ৰদান কৰো। অন্য কোনেও সুখ দিব নোৱাৰে। ময়েই হৈছো সুখ দাতা। ভক্তি মার্গতো দিওঁতা ময়েই। এনেকৈ কয় যে এয়া গড়ফাদাৰে দিলে। ভগৱানৰ প্ৰতিয়ে এনেকৈ কয়। তেনেহ'লে এনেকৈ কয় কোৱা যে এই ধন অমুক সাধুৱে দিলে। যিহেতু সুখ দিওঁতা এজনেই পিতা। গায়নো কৰে - হে ভগৱান, মোৰ দুখ দূৰ কৰা। তেনেহ'লে আকৌ এনেকৈ কয় কোৱা যে অমুক সাধুৱে মোৰ এই দুখ দূৰ কৰিলে, সন্তান দিলে। এনেকৈ ভাবে যে তেওঁৰ কৃপাতেই সুখ পালে। ব্যৱসায়ত মুনাকা হ'লে ভাবে গুৰুৱে কৃপা কৰিলে। লোকচান হ'লে এনেকৈ নকয় যে গুৰুৰ কৃপাৰ অভাৱতে এনেকুৱা হ'ল। বেচেৰা ভক্ত লোকসকলে নুবুজাকৈয়ে যি মনলৈ আহে তাকেই কৈ থাকে, যি শুনে তাকেই অনুসৰণ কৰি থাকে। এয়াও ড্ৰামা।

এতিয়া পিতা আহি তোমালোকক আপোন কৰি লয়। পিতাৰ প্ৰতি প্ৰেম স্থায়ী কৰি ৰখাৰ ক্ষেত্ৰতো মায়াই বহুত বিধিনি

আনে। একেবাৰে মুখ ঘূৰাই দিয়ে। 21 জন্মৰ বাবে সুখ দিওঁতা পিতাৰ পৰা আঁতৰাই দিয়ে। পিতাই বুজায় - ভক্তি মার্গ আৰু জ্ঞান মার্গৰ মাজত ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য আছে। ভক্তি কৰি কৰি যেতিয়া কঙাল হৈ যোৱা তেতিয়া আকৌ পিতা আহি জ্ঞান দি 21 জন্মৰ বাবে তোমালোকক সমৃদ্ধিশালী কৰি তোলে। সেই ভক্তিতো তোমালোকে জন্ম-জন্মান্তৰ কৰিলা, অলপ সময়ৰ সুখ পোৱা যায়। দুখা বহুত আছে নহয় জানো। পিতাই কয় - মই আহিছো তোমালোকৰ হেৰাই যোৱা ৰাজ্য দিবলৈ। বেহদৰ কথা নহ'ল জানো। বাকী অন্য কোনো কথা নাই। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আদি নিৰ্বিকাৰী দেৱতা আছিল। তেওঁলোকৰ মহল আদিত কিমান হীৰা-মুকুতা থাকিব। তোমালোকে আগলৈ বহুত কিবাকিবি দেখিবলৈ পাব। যিমানে সমীপলৈ আহিবা সিমানেই স্বৰ্গৰ দৃশ্যৱলী দেখিবলৈ পাব। কিমান ডাঙৰ-ডাঙৰ দৰবাৰ থাকিব। থিৰিকী আদি সোণ, হীৰা, মুকুতাৰে সুসজ্জিত হ'ব। মাথো অলপ সময়, এই ৰাতি শেষ হৈ আকৌ দিন আৰম্ভ হ'ব। যি বৈকুণ্ঠ তোমালোকে দিব্য দৃষ্টিৰে দেখা সেই সকলোবোৰ প্ৰেক্ষিকেলত নিশ্চয় দেখিব। যি বিনাশ দিব্য দৃষ্টিৰে দেখা হৈছে সেয়াও এতিয়া প্ৰেক্ষিকেলত দেখিব। তোমালোকৰ অন্তৰত আনন্দৰ নাগাৰা বাজিব লাগে। আমি বেহদ পিতাৰ পৰা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছা। এই চিত্ৰবিলাকতো একেবাৰে সঠিক নহয়। সেয়া তোমালোকে দিব্য দৃষ্টিৰে দেখা। তাত গৈ ৰাস আদি কৰা। কিমান চিত্ৰ আদি বনোৱা হৈছিল। পিতাই যি দিব্য দৃষ্টিৰে দেখুৱাইছে সেই সকলোবোৰ প্ৰেক্ষিকেলত নিশ্চয় হ'ব। তোমালোকে জানা এই ছিঃ ছিঃ দুনিয়া এতিয়া শেষ হৈ যাব। তোমালোকে ইয়াত শ্ৰীমত অনুসৰি নিজৰ স্বৰাজ্য ল'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। ক'ত সেই ভক্তিৰ মার্গ, ক'ত এয়া জ্ঞান মার্গ। চোৱা ভাৰতৰ অৱস্থা কেনেকুৱা হ'ল - খাবলৈ অন্ন নাই, ডাঙৰ-ডাঙৰ পৰিকল্পনা কৰি আছে। সময় অলপহে বাকী আছে। তেওঁলোকৰ পৰিকল্পনা আৰু তোমালোকৰ পৰিকল্পনা চোৱা কেনেকুৱা! এই কথাবোৰ কোনো শাস্ত্ৰত নাই। ৰামায়ণ আদিত কিমান কাহিনী লিখি দিছে। কিন্তু এনেকুৱাতো নহয়। ৰাৱণক তেন্তে প্ৰতি বছৰে কিয় জ্বলায়। ৰাৱণক জ্বলালে ৰাৱণ শেষ হৈ যাব লাগিছিল নহয় জানো। ভক্তি মার্গত আমদানি কেনেকুৱা আৰু জ্ঞান মার্গত আমদানি কেনেকুৱা! বাবাই একেবাৰে ভাঙাৰ ভৰপূৰ কৰি দিয়ে। তাৰ বাবে যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। নিশ্চয় পৱিত্ৰ হৈ থাকিব লাগিব। গায়নো আছে - অমৃত এৰি বিহ কিয় পাণ কৰিম। অমৃতৰ নামেৰে অমৃতসৰত এটা পুখুৰী সাজি দিছে। পুখুৰীত ডুব মাৰে। মানসৰোৱৰ নামেৰেও এটা পুখুৰী সাজি দিছে। মানসৰোৱৰৰ অৰ্থও নাজানে। মানসৰোৱৰৰ অৰ্থাৎ নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মা জ্ঞান সাগৰ মনুষ্যৰ শৰীৰত আহি এই জ্ঞান শুনায়। মনুষ্যই কিমান কাহিনী আদি ৰচি দিছে। সৰ্ব শাস্ত্ৰৰ শিৰোমণি হ'ল গীতা.... সেই গীতাত আকৌ কৃষ্ণৰাচ (কৃষ্ণৰ বাণী) বুলি লিখি দিছে। আকৌ কৃষ্ণৰ কাৰণেও কিমান কথা লিখি দিছে। সাপে দংশন কৰিলে, কৃষ্ণই স্ত্ৰী হৰণ কৰিলে... কিমান মিছা অপবাদ জাপি দিলে। এতিয়া তোমালোকে বুজাব পাৰা। কৃষ্ণৰতো কথাই নাই। এয়াতো ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা পৰমপিতা পৰমাত্মাই সকলো বেদ শাস্ত্ৰৰ সাৰ শুনায়। প্ৰথম নম্বৰত হৈছে শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতা। ভাৰতবাসীৰ এখনেই ধৰ্ম শাস্ত্ৰ, সেইখনকে খণ্ডিত কৰি দিলে সেয়েহে বাকী সন্তান স্বৰূপ বেদ-শাস্ত্ৰ যি আছে সেইবোৰো খণ্ডিত হৈ গ'ল।

পিতাই কিমান ভালকৈ বুজায় তথাপি আগবাঢ়ি গৈ থাকোতে মায়াৰ চৰ খাই থাকে, ধাৰণা নকৰে। এয়া হ'ল যুদ্ধক্ষেত্ৰ। তোমালোক হৈছা সন্তান, যিসকল ব্ৰাহ্মণ হৈছা। গীতা আদিত এনেকুৱা কোনো কথাতো লিখা নাই। ব্ৰহ্মাৰ মুখ বংশাৱলী, ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা যন্ত্ৰ ৰচনা কৰা হ'ল। যথাযথ “বুদ্ৰ জ্ঞান যন্ত্ৰ” আছে তেন্তে আকৌ যুদ্ধক্ষেত্ৰ ক'ৰ পৰা আহিল? গায়নো কৰা হৈছে - “ৰাজস্ব অশ্বমেধ যন্ত্ৰ”। এয়া যি ৰথ (শৰীৰ) আছে সেয়া আমি বলিহাৰ কৰো। তেওঁলোকে দক্ষ প্ৰজাপতিৰ যন্ত্ৰ ৰচনা কৰি অশ্বক আহুতি দিয়ে। কি কি যে লিখি দিছে। তোমালোকে জানা সত্যযুগত ভাৰত স্বৰ্গ আছিল আৰু নিশ্চয় তাত বহুত কম সংখ্যক লোক আছিল। দেৱী-দেৱতা কম সংখ্যক আছিল। যথাযথ যমুনাৰ তীৰত ৰাজ্য হ'ব। পুনৰ দেৱী-দেৱতা সকলে ৰাজস্ব কৰিব। তাত গৰম আদি নহয় যে (এতিয়াৰ দৰে) কাশ্মীৰ, চিমলা আদিলৈ যাবলগীয়া হ'ব। তহুও একেবাৰে সতোপ্ৰধাম হৈ যায়। এয়াও বুজাজনেহে বুজিব। সত্যযুগক স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়, কলিযুগক নৰক বুলি কোৱা হয়। দ্বাপৰক ইমান নৰক বুলি কোৱা নহ'ব। ত্ৰেতাতে দুই কলা কম হৈ যায়। সকলোতকৈ বেছি সুখ স্বৰ্গত আছে। কোৱা হয় অমুক স্বৰ্গলৈ গ'ল। কিন্তু স্বৰ্গৰ অৰ্থ বুজি নাপায়। স্বৰ্গবাসী হ'ল তেন্তে নিশ্চয় নৰকত আছিল। সকলো মনুষ্যই নৰকত আছে। এতিয়া পিতাই তোমালোকক বেহদৰ ৰাজ্য দিয়ে। তাততো সকলোবোৰ তোমালোকৰে হ'ব। তোমালোকৰ পৃথিৱী, তোমালোকৰ আকাশ ... তোমালোকে অটল, অখণ্ড, শান্তিময় ৰাজ্য কৰিবা। দুখৰ নামেই নাথাকিব। গতিকে তাৰ বাবে কিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। চোৱা সন্তানসকলৰ অৱস্থা কেনেকুৱা। জানেও আমাৰ মম্মা বাবাই বহুত ভাল দৰে পুৰুষাৰ্থ কৰে, তেন্তে কিয়নো আমিও ভালকৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি উত্তৰাধিকাৰ নলও।

পিতাই কয় - সন্তানসকল, ভাগৰি নপৰিবা, শ্ৰীমত অনুসৰি চলি থাকা। শ্ৰীমতক কেতিয়াও পাহৰি নাযাব। এই ক্ষেত্ৰত বহুত সাৱধান হোৱা উচিত। যিয়েই কৰা, সোধা - বাবা, মই এইটো কথাতে মূৰ্ছিত হওঁ, এইটো কৰিলে মোৰ পাপতো নালাগিব। বাবাই কেতিয়াও কাৰো পৰা একো নলয়। ভক্তি মার্গতো ঈশ্বৰৰ অৰ্থে দান কৰে আকৌ তাৰ প্ৰতিদানত লৈও

লয়। শিৱ বাবাই লৈ কি কৰিব তেওঁৰতো কোনো মহল আদি সাজিবলগীয়া নাই। সকলো সন্তানসকলৰ বাবেই কৰে। ঘৰ সজা হয় সেয়াও অন্তিম সময়ত তোমালোকৰ আশ্ৰয়ৰ বাবে। তোমালোকৰ স্মাৰক মন্দিৰো ইয়াতে আছে। তোমালোকো ইয়াতে বহি আছে। যি সকল সেৱাধাৰী সন্তান আছে তেওঁলোকে আগলৈ বহুত জাকজমকতা দেখিব। ইয়াত বহি বহিয়েই স্বৰ্গত চক্ৰ লগাই থাকিব। আকৌ তাত গৈ মহল সাজিব। ঘৰৰ প্ৰতিযোগিতা (competition) হয়। এতিয়া 100 বছৰত কিমান সাজিছে। ভাৰতক যেন স্বৰ্গ বনাই দিছে। গতিকে তাত 100 বছৰত কি যে নহ'ব বুজি পাইছানে। গোটেই বিজ্ঞান তোমালোকৰ তাত কামত আহিব। বিজ্ঞানৰ সুখেই তাত আছে। ইয়াতো দুখ। বিজ্ঞানৰ ওপৰত কিমান পৰিশ্ৰম কৰে। তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা যে তেওঁলোকে এয়া কেৱল নিজৰ প্ৰশংসা কৰি আছে, অল্পকালৰ ক্ষণভঙ্গুৰ সুখ, এয়া মায়াৰ অন্তিম সময়ৰ জাক-জমক। এই এৰোপ্লেন, ৰকেট আদিত এতিয়া যায়। আগতে এই সকলো সাধন নাছিল। বিজুলী আদিও নাছিল। এই সকলোবোৰ হৈছে মায়াৰ সুখ, যিয়ে মনুষ্যক বিভ্ৰান্ত কৰে। মনুষ্যই ভাবে - এয়াই স্বৰ্গ। বিমান আদি স্বৰ্গত আছিল, এতিয়া স্বৰ্গ নাই। এইটো বুজি নাপায় যে স্বৰ্গৰ কাৰণেইতো এতিয়া তৈয়াৰী হৈ আছে। ভাবে যে ধন আছে, মহল আছে বচ, আমাৰ বাবে ইয়াতেই স্বৰ্গ। অম্মা, তোমালোকৰ ভাগ্যত এয়াই স্বৰ্গ। আমিহো যত্ন কৰি সঁচা স্বৰ্গলৈ যাব লাগিব, যাৰ বাবে তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰা। পুৰুষাৰ্থত টিলা হ'ব নালাগে। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। সেৱা কৰিব লাগে। নিজে পৱিত্ৰ হৈ পিছত নিজৰ মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় আদিকো লায়ক কৰি তোলা, মিঠা-মিঠা কথা শুনোৱা। বাবাই দুজন পিতাৰ বিষয়তো ভাল ৰীতিৰে বুজাইছে। সম্পত্তিৰ উত্তৰাধিকাৰ পিতাৰ পৰা পোৱা যায়। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

* ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :- **

(1) পুৰুষাৰ্থত কেতিয়াও ভাগৰি পৰিব নালাগে। বহুত সাৱধানতাৰে শ্ৰীমতত আঙুৱাই গৈ থাকিব লাগে। মূৰ্ছিত হ'ব নালাগে।

(2) কোনোধৰণৰ পাপ কৰ্ম কৰিব নালাগে। সঁচা স্বৰ্গলৈ যাবৰ কাৰণে পৱিত্ৰ হ'ব আৰু আনকো পৱিত্ৰ কৰি তোলাৰ সেৱা কৰিব লাগে।

বৰদান: অনাসক্ত হৈ লৌকিক ৰ সকলোকে সন্তুষ্ট কৰিও ঈশ্বৰীয় উপাৰ্জন জমা কৰোঁতা ৰাজযুক্ত হোৱা কোনো সন্তানে লৌকিক কাৰ্য, লৌকিক প্ৰবৃত্তি, লৌকিক সম্বন্ধ-সম্পৰ্ক ৰক্ষা কৰিও নিজৰ বিশাল বুদ্ধিৰে সকলোকে সন্তুষ্টও কৰে আৰু ঈশ্বৰীয় উপাৰ্জনৰ ৰহস্য জানি বিশেষ অংশৰ অধিকাৰীও হয়। এনেকুৱা একনামী আৰু ইক'নমী (মিতব্যয়ী) অনাসক্ত সন্তান আছে যিয়ে সকলো খাজনা, সময়, শক্তি আৰু স্থূল ধনক লৌকিকৰ পৰা মিতব্যয় কৰি অলৌকিক কাৰ্যত খোলা অন্তৰেৰে লগায়। এনেকুৱা যুক্তিযুক্ত, ৰহস্যযুক্ত সন্তানহে মহিমা যোগ্য হয়।

শ্লোগান: * শ্লো গা ন :- স্মৃতি স্বৰূপ হৈ সকলো কৰ্ম কৰোঁতাজনহে প্ৰকাশ স্তম্ভ (লাইট হাউচ) হয়।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!